

въ нѣкоя глава — поне той не би се одържалъ отъ такава опасна съблазнь на негово мѣсто. Ораторътъ се спрѣ и съ спокойно-ироническо лице чакаше утихване, за да продължава. Но Събранието закипѣ, прифанато отъ полудатани бѣсна умраза, избухна бурята... Отъ думи дойдохъ на заканителни движения, на сочене юмруци, на свирѣпо махане рѣцѣ, на тупане и блѣсъкъ съ краката.

Единъ господинъ съ голѣма глава, съ пълно, почървенѣло отъ ядъ лице, наеженъ, като глиганъ, ревящъ ужасно, скокналъ правъ, думаше нѣщо на оратора, което потъваше въ мѣлвата, и яростно удряше банкатаси, която трѣщеше подъ желѣзния му юмрукъ и отхвърляше книгата, що стояхъ на нея.

Тая ураганска сила фащаше мѣсто за десетъ депутатски гърла, а юмрукътъ му би убилъ единъ биволъ.

Кардашевъ вътрѣшно си каза, че ако би билъ депутатъ, той непрѣмѣнно би си избралъ най-далечното мѣсто отъ тая стихия....

Не по-малко живо участие зимаше въ караницата единъ другъ великанъ, само съ по-човѣшка физиономия и съ по-голѣмъ тѣрбухъ. Той, влѣзналъ въ кулоара, неустрашимо се пулеше на първия, съ признаци на ужасенъ гнѣвъ и блѣскаше чинътъ на съсъда си, комуто прѣмаза рѣцѣтъ съ единъ новъ ударъ на дѣсницата си.

Другъ единъ тщедушенъ и малъкъ господинъ испущаше пронизителни остри писъци къмъ нѣкого си, за нѣщо си, безъ да бѣде залѣлѣженъ отъ никого. Той напраздно стрѣляше свѣткавични погледи и търсеше да срѣщне нѣкои чужди — за да видатъ колко е гнѣвенъ — но никой не обърна внимание на него и той сѣдна безнадежно.

На най-заднитѣ чиновове, единъ усамотенъ депутатъ, несъразмѣрно кжсъ и дебелъ, ревеше, като единъ Стен-